

Ilustrații de Alison Edgson

Moonlight Magic

Copyright colecție © 2016 Stripes Publishing

Copyright povești © 2016 Anna Wilson,
Holly Webb, Michael Broad, Julia Green,
Jeanne Willis, Katy Cannon,

Tracey Corderoy, Liss Norton,

Linda Chapman și Lucy Courtenay

Copyright ilustrații © 2016 Alison Edgson

Editie publicata pentru prima data in Marea
Biranie in 2016

Alison Edgson și-a declarat drepturile morale
pentru a fi identificată ca ilustratoare a acestei
cărți.

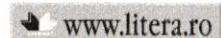
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe

Magie sub clar de lună

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corecțură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
Magie sub clar de lună;
trad.: Ana Dragomirescu –
București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4258-5
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

MAGIE

SUB CLAR DE LUNĂ

București
2019

CUPRINS

NU-MI PLACE ÎNTUNERICUL		
Anna Wilson	7	
RENII DIN GRĂDINĂ		
Holly Webb	27	
ZBOR DE NOAPTE CĂTRE CASĂ		
Michael Broad	47	
CÂNTEC DE LEAGĂN PENTRU O FOCĂ		
Julia Green	65	
BEE, MINCINOSULE!		
Jeanne Willis	81	
PARADA DE CRĂCIUN		
Katy Cannon	99	
OLA SARE ÎN AJUTOR!		
Tracey Corderoy	117	
AVENTURA LUI DENZIL		
Liss Norton	135	
O MISIUNE DE SALVARE		
Linda Chapman	151	
SNOWY		
Lucy Courtenay	169	

NU-MI PLACE ÎNTUNERICUL

de Anna Wilson

Soarele apunea pe cerul albastru și senin. Avea să fie o noapte geroasă. În adâncul pădurii, tot felul de animale se trezeau, se întindeau și căscau, apoi sporovăiau emoționate, amintindu-și ce noapte specială urma. Era Noaptea Culesului de Crăciun! Curând toți aveau să fie ocupați adunând mâncare, conuri de brad, frunze uscate, crenguțe și fructe frumoase, cu care să-și decoreze locuințele.

În căsuța ei cochetă din scorbură unui copac, pe Mama Iepuroaică o cuprinsese același entuziasm ca pe toți ceilalți. Era *atât* de entuziasmată, încât nici nu observase că fiul ei, Mititel, părea mai degrabă supărăt.

– Hai, Mititel, dragule! a spus mama, întinzând o lăbuță către el. E timpul să mergem la Culesul de Crăciun.

– Nu, a răspuns Mititel și a țopăit mai încolo, unde Mama Iepuroaică nu-l putea ajunge.

Mama Iepuroaică s-a încruntat și a sărit până la el. L-a tras cu blândețe de ureche.

– Nu poți să rămâi aici singur, a zis ea.

– Eu *nu* mă duc afară. E prea frig. Si întuneric.

Mititel s-a cutremurat.

– Prostii, a spus mama. Acum ești băiat mare. Toți iepurii de câmp trebuie să învețe cum să caute provizii noaptea. A venit vremea să înveți și tu.

– Nu, a repetat Mititel.

Mama a oftat.

– Bine. Însă va trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de tine.

Mititel s-a strâmbat.

– Nu sunt un bebeluș.

Mama și-a lăsat capul într-o parte.

– Nu, bineînțeles că nu ești. Dar sunt sigură că bunului tău prieten Bufniță i-ar plăcea să vină în vizită pe la tine. Ce părere ai?

Mititel a zâmbit.

– Bine, a răspuns el.

Mama Iepuroaică l-a sărutat pe nas.

– Bravo, Mititel! a zis ea. O să-l trimit pe Bufniță aici. Iar eu o să mă întorc cât ai clipi.

Cu tot *soiul* de surpirze gustoase.

Apoi s-a îndreptat cu pași greoi până la intrarea căsuței lor primitoare și, cu o zvâcnitură din codiță, a dispărut.

Mititel a țopăit până în prag.

– Să nu stai mult! a strigat el în aerul rece al nopții.

Singurul răspuns pe care l-a auzit a fost ecoul propriei voci: *mult-mult-mult!* Mititel s-a ridicat în două labe și a clipit.

– Nu-mi place întunericul, și-a spus el.

Întunericul l-a privit drept în ochi.

– Cred că nici el nu mă place prea tare, a adăugat Mititel.

A intrat înapoi în scorbură, ca să se ghemuiască în patul lui cald, gândindu-se cât de bine era în casă și că, în curând, avea să sforăie. Dar un singur gând îi venea în minte, iar și iar: „Nu-mi place întunericul“.

– HUUUUU!

Un zgomot ca de stafie l-a făcut să tresără.

– Aaaa! a țipat Mititel și s-a strâns în cel mai mititel ghem de iepure pe care l-a putut face.

Urechile î s-au pleoștit, și le-a acoperit cu lăbuțele și a încercat să adoarmă.

– Huuuuu! s-a auzit iar.

Un vânt rece s-a năpustit în scorbură, însoțit de un fâlfâit. O umbră întunecată s-a ivit în prag.

Mititel a sărit în sus, pe urmă și-a ridicat labele din față înainte, gata să se apere.

– Nu-i nevoie de aşa ceva, a spus o voce joasă și liniștită. Sunt doar eu, Bufniță.

– D-d-d-e unde știu că tu ești? a întrebat Mititel. Nu văd decât o formă î-î-înfriocosătoare în î-î-întuneric. Nu-mi place!

Bufnița roșcată a scos un sunet nerăbdător:

– Tu-huit tu-huu.

– Aaa! a exclamat Mititel, privind afară.

Tu ești.

Nimeni altcineva din pădure nu spunea „tu-huit tu-huu“ în afara de Bufniță.

– Sigur că eu sunt. Nu există niciun motiv să te sperii de întuneric, a continuat Bufniță. De fapt, dacă ieși cu mine, o să vezi că nu-i aşa beznă cum crezi tu.

Mititel a strâmbat scurt din nas.

– Nu vreau, a zis el.

– Haide! l-a îndemnat Bufniță. Ai incredere în mine

Și-a întins aripile mari și l-a condus pe Mititel, care dârdâia și tremura, în noapte.

Odată ce a părăsit siguranța scorburii, Mititel s-a silit să privească în jur. Peste tot erau umbre lungi și negre, iar printre copaci se zăreau siluete fantomatice.

– Este aşa beznă cum am crezut, a spus el.
Să te bagă-n sperieți!

Bufniță l-a strâns pe Mititel sub aripa lui moale.

– N-ai de ce să te temi, i-a zis pasărea. De fapt, sunt multe animale care preferă noaptea în locul zilei. Ți-ar plăcea să le cunoști pe câteva dintre ele?

– Nu știu.

Mititel nu știa sigur dacă să-i dea crezare bufniței. Era prea multă liniște pentru ca altcineva să mai fie treaz și să umble pe-afară. Pe de altă parte, Bufniță era considerat cel mai deștept din pădure, deci poate ar fi trebuit să-l credă...

– Ah! a sărit Mititel, când ceva a licărit pe lângă el, atingându-i în treacăt chipul. Ce-a fost asta?

Iepurașul a observat că un punct de lumină zbura prin fața lui.

– Sunt doar eu, Licurici, a răspuns un glas firav.

Mititel și-a dat seama că vocea venea din același loc ca și lumina.

– Arăți ca un soare minuscul care dansează, a șoptit el.

– E frumos, nu-i aşa? a întrebat Bufniță. Ziua n-ai putea să-l vezi pe Licurici. În plus, ziua doarme.

– Doarme? a râs pe înfundate iepurașul. În toiul zilei? Ce lenes!

– Ba deloc! a strigat Licurici. Muncesc din greu toată noaptea, la fel ca mămica ta, în vreme ce *tu* ești un lenes, l-a tachinat. Eu apuc să văd toate lucrurile frumoase pe care tu le

pierzi trăgând la aghioase. Ia uită-te la stelele alea! a spus, îndreptându-și lumina în sus.

Mititel și-a lungit gâtul. Cerul, care mai înainte părea negru ca mura, era acum presărat cu milioane de stele scânteietoare. Deodată, una dintre ele a trecut ca o săgeată pe bolta întunecată.

- O stea căzătoare! a spus Licurici.
- Uau! De unde au apărut toate stelele alea?

Îl făceau pe Mititel să amețească. Și-a întins gâtul ca să vadă mai multe... și s-a răsturnat pe spate, ducându-se de-a berbeleacul. Licurici a izbucnit într-un râs firav.

– Întotdeauna au fost pe cer. Doar că până acum nu le-ai putut vedea. Durează un timp până când ochii tăi se obișnuiesc cu întunericul, i-a explicat.

– Dar, dacă sunt stele, înseamnă că nu-i deloc întuneric! a spus Mititel, ridicându-se cu un salt pe picioarele din spate.

Licurici zbură și licărea pe lângă capul lui.

- Ai dreptate.
- Deci nimic de care să-ți fie frică? a zis Bufniță.

Mititel s-a uitat drept înainte, spre locul în care copaci creșteau groși și deși.

- Acolo e totuși beznă, a răspuns el, cu glas scăzut. Nu-mi place. De unde să știu eu ce-i acolo?

Drept răspuns, din spatele unui trunchi s-au auzit pași mărunți și repezi.

Mititel a scos un strigăt ascuțit și s-a ascuns în spatele bufniței, în vreme ce o multime de siluete întunecate se repezeau spre el.

– Nu te teme, ăștia sunt prietenii mei, a spus Bufniță. Toți au fost la Culesul de Crăciun, la fel ca mama ta.

Mititel s-a adăpostit sub aripa păsării, iar Licurici a venit și s-a așezat pe umărul iepurașului. El și-a îndreptat lumina către